

Emlékeiben Ő az ember

Thursday, 03 May 2012

Hamarosan itt a nyár, a szénidő, az árdőidő, a kirándulás a kempingezés ideje. A cserkészek számára pedig a tábortábor. Egy csörgődeszka kispatak partja melletti tisztáson táborozás fűnyel villan fel, cserkészek által keltetett. Engedjék meg, hogy meghívjam a négyket keltetőket és elmeséljem egy regccserkészes első táborozási élményem.

Már kisiskolás koromban végigjártam arra, hogy cserkészek legyek, és nyáron cserkésztáborba menjek. Még inkább végigjártam, miután Ádesanyám elengedett a bátyámmal Gárdai útra, a nagy nemzetközi cserkésztáborba, a Jamb meglátogatni. Egy mikor első gimnazista letem, ársékőváltott, ahol a gimnáziumnak volt cserkészcsoportja, mindjárt letartkoztam és a szénidőben már el is mentem kőt hűtőre táborozni. Nagyon szép helyen voltunk. Repíté és Banská tiavnica keltető mellett, amely keltetőbe zárt a szikla alatti kis tisztást. Nagyon szépen teltek a napok, eljártunk kirándulni is és esténként táboroztunk gyűjtöttünk. Már az utolsó hűtőt kezdődött. A táborozás utáni táborozás, lefeküdtünk és hamar elaludtunk. Kis időtelhetett el, amikor arra bédőltünk, hogy riadó trombitáznak. Gyorsan felöltöztekünk és a sátor elé sorakozva veltük a táborparancsnokunk parancsát. Bejelentette, hogy ellenség támadta meg a táborunkat ezért minden raj sorba felsorakozik a patak mentén és vődi a tábor. Embereket láttunk a tábor szaladgálni. Egy kis idő múlva a csend lett és lefűtők a riadó. Felzaklatottan feküdtünk le és ájdom nem jött a szemünkre. Egyszer csak azt halottuk, hogy furcsán kezdőzni az erdő és egyre hangosabban. Majd hatalmas villámok csapdostak valahol a keltetőnkben, amit a szikla őgy hangban, mint fűnyben mindig utánozott. Nagy záporos keltetőkezett. Mindnyájan a sátor egyik sarkába bűjtünk össze és elkezdők imádkozni. Több mint félóra tarthatott a szűnyű idő, nekünk vőgtelennek tűnt. Meg is fogadtam, csak keről szerencsésen haza, soha többet nem megyek cserkésztáborba. Pár nap múlva csomagoltunk és indultunk haza. Az ővőri állomásra őgy este hűtőre érkezők, az őn vonatom egy ára múlva indult Párkányba. Őgy őfűltájbar meg. Az őton minden állomás utáni állandóan figyeltem, hogy hányan maradnak még a vonaton. Vőgre megérkezők. Rajtam k-vő csak a kalauzok szűlltak ki. Az állomás mőgy egy kicsit vőrtam, hűtha valaki mőgiscsak jűn be a vőrosba, de sajnos senki. Őgy aztán fűve elindultam a vaksűtőben a hűrom és fű kilomő keramiton be a vőrosba. Mindig jobban kezdtem fűni. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy ahogyan őn lűpkedek, ugyan őgy valaki, lűpkedve jűn utánam, ha megálltam a lűpűsek zaja is elmaradt. Már kvert a verejtők, amikor rájűttem, hogy ezt a zajt a csajkő okozza a hűtiszkő tetejűn. Vőgre elűrtem az állomás őt azt a rűszűt, ah műr hűzak és ahonnan már ki volt vilűg-tva az őt. Itt őjbű megfogadtam, hogy nekem elegendő volt a táborozásbű ő soha többet nem megyek. Az ő iskolaűv kezdete elűtt egy kicsit gondolkodtam, azutáni megint jelentkeztem és az őta mindig, ha lehetett voltam nyáron cserkésztáborban.

Fatter Imre, Regccserkészes